

r o m a n



florin  
andrei

# IONESCU

UNCHIUL DUMNEAVOASTRĂ E BRUNET?



**FLORIN ANDREI IONESCU**

**UNCHIUL  
DUMNEAVOASTRĂ E  
BRUNET?**

*ROMAN*

**Editura Virtual**

**2011**

ISBN(e): 978-606-599-659-5

**Avertisment**

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

## Cuprins

CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	7
CAPITOLUL 3.....	12
CAPITOLUL 4.....	21
CAPITOLUL 5.....	23
CAPITOLUL 6.....	25
CAPITOLUL 7.....	28
CAPITOLUL 8.....	31
CAPITOLUL 9.....	34
CAPITOLUL 10.....	36
CAPITOLUL 11.....	38
CAPITOLUL 12.....	41
CAPITOLUL 13.....	44
CAPITOLUL 14.....	47
CAPITOLUL 15.....	50
CAPITOLUL 16.....	53
CAPITOLUL 17.....	56
CAPITOLUL 18.....	59
CAPITOLUL 19.....	61
CAPITOLUL 20.....	68
CAPITOLUL 21.....	70
CAPITOLUL 22.....	73
CAPITOLUL 23.....	76
CAPITOLUL 24.....	81
CAPITOLUL 25.....	84
CAPITOLUL 26.....	85
CAPITOLUL 27.....	88
CAPITOLUL 28.....	91

CAPITOLUL 29.....	93
CAPITOLUL 30.....	96
CAPITOLUL 31.....	99
CAPITOLUL 32.....	100
CAPITOLUL 33.....	101
CAPITOLUL 34.....	103
CAPITOLUL 35.....	105
CAPITOLUL 36.....	106

În seara zilei de 12 septembrie 196..., un autoturism de culoare deschisă se opri în fața clădirii cu numărul 293 de pe strada Melodiei. Cîteva secunde mai tîrziu — ceasornicul de bord arăta ora 18 și 58 de minute — portierele autoturismului se deschiseră, lăsînd să iasă în stradă trei bărbați robuști. Trîntind portierele, nu se mai osteniră să le încuie, ci se îndreptară fără grabă către magazinul „Voiajor”, amplasat treizeci de metri mai departe, pe aceeași parte a străzii, în clădirea cu numărul 297.

Această clădire cu nouă etaje — construită pe terenul pe care, după bombardamentele de la începutul lui august 1944, se ridicaseră în pripă cîteva magazine ce fuseseră apoi demolate — avea una dintre laturi pe strada Melodiei, iar o alta pe bulevardul Trandafirilor. Ceva mai retrasă decît casele de locuit, mai vechi, de pe cele două străzi, lăsa loc unor peluze late de peste doi metri, astfel încît iarba, bine îngrijită, ajungea pînă aproape de vitrinele magazinului, luminate a giorno. Decoratorul amplasase, între panouri mari cu reclame turistice, nenumărate pachete de țigări Camei, Marlboro, Pall Mall și Kent ca și parfumuri de import și obiecte de artizanat, deoarece magazinul desfăcea mărfuri cu plata în valută pentru străinii în trecere prin Capitală.

La cinematograful „Triumf” de vizavi, tocmai trebuia să înceapă al treilea spectacol din ziua aceea. Rula un western de mare popularitate, și o mulțime de oameni se înghesuiau în fața intrării, căutînd un bilet în plus sau pur și simplu privind fotografiile colorate, expuse în vitrine. Nimeni nu dădu însă atenție celor trei bărbați, ale căror figuri nu ieșeau cîtuși de puțin în evidență. Ceva ar fi putut bate totuși la ochi, și anume modul în care își purtau pardesiele de ploaie, aruncate neglijent pe mîna dreaptă, dar nimeni nu remarcă acest amănunt — în definitiv, fiecare are dreptul să-și poarte pardesiul așa cum crede de cuviință...

Ajungînd în fața intrării magazinului, unul dintre cei trei bărbați trecu înainte și înaintă degajat, urmat la mică distanță de ceilalți doi, care, înainte de a păși înăuntru, își întoarseră instinctiv capetele, măsurînd parcă din ochi distanța parcursă. Simion Seceleanu, responsabilul magazinului, își privi ceasul — era șapte punct — apoi le ieși înainte noilor veniți, explicîndu-le politicos în franțuzește, că magazinul se închide la ora 19, deci nu-i mai poate servi.

Necunoscutul care intrase primul îl privi zîmbind, apoi, cu un gest scurt, dădu puțin la o parte pardesiul, pe care continuase să-l țină, ca și ceilalți doi, aruncat pe mîna dreaptă, lăsînd să se vadă gura amenințătoare a unui revolver.

— Nu e nevoie să ridici mîinile, pronunță el rar, în românește, dar cu un evident accent străin. Stai liniștit în poziția în care ești și zîmbește... Casa de bani e deschisă?

— Da, bîigui Seceleanu, care transpirase deodată.

— Perfect. Altceva, ce mai faci? Merge vînzarea? întrebă cel din spatele revolverului, cu o umbră de ironie în voce.

— Merge... Lui Seceleanu nu-i venea să creadă că e victima unui atac banditesc în plin centru al orașului, în lumina crudă a neonului din magazin, la cîțiva metri de sutele de trecători de pe cele

două străzi. Necunoscutul din fața sa îi zîmbea însă prietenește, și Seceleanu își dădu seama că un privitor din afară și-ar închipui, firesc, că stă de vorbă cu un inofensiv client...

Bărbatul din față vorbi din nou :

— Nu vrei să-mi oferi o țigară? Ai destule pe aici...

Seceleanu întinse mîna către un pachet de Marlboro.

— Nu, nu clin acelea, sînt prea slabe pentru mine. Prefer, dacă ești așa de amabil, un Pall Mall.

Seceleanu apucă din raftul din spate un pachet, îl desfăcu cu mîinile tremurînde și-i întinse țigara cerută.

— Ia și dumneata una, îl invită necunoscutul, în vreme ce cu mîna stîngă își aprindea țigara la o brichetă cu gaz, de culoare aurie.

„Ivelo”, recunoscu Seceleanu marca brichetei. Luă și el o țigară și și-o aprinse la flacăra brichetei ce-i fusese întinsă. Trase cu ochiul în stînga : Stela Vasiliu, vînzătoarea, tocmai terminase de aranjat — albă ca varul la față — cîteva cartușe de țigări în servieta pe care i-o ținea larg deschisă, în față, cel de al doilea necunoscut.

— Pune și vre-o două-trei sticle de gin, ceru' acesta, jucîndu-se cu revolverul sub privirile îngrozite ale vînzătoarei. Îmi place foarte mult ginul... Dumitale, nu? Știi, îi destăinuie el, îl beau fără sifon și fără lămîie, numai cu cîteva mici cuburi de gheață... Sînt un tip ciudat, nu-i așa?

În clipa aceea ușa se deschise larg și în magazin intră o tînără femeie, înaltă, suplă, deosebit de frumoasă. Seceleanu își ținu respirația. Ce avea să se întîmple?

— Guten Abend!

Noua venită zîmbi politicos.

Al treilea necunoscut care stătuse pînă atunci cu spatele spre intrare, urmărind din priviri activitatea tovarășilor săi, se întoarse lent și-i răspunse calm :

— Guten Abend! Tut mir leid, Sie sind doch zu spît gekommen... Das Laden ist bereits geschlossen...

Tînăra blondă păru nemulțumită, vru să spună ceva, dar se răzgîndi. Se întoarse și părăsi magazinul, scuzîndu-se :

— Entschuldigung... Guten Abend!

După ieșirea ei, al treilea necunoscut se apropie de primul și-i șopti :

— Să ne grăbim totuși... Am putea avea surprize...

— Mă rog...

Primul necunoscut îl privi pe Seceleanu atent, apoi i se adresă din nou :

— Ai acolo, în raft, o valiză... Da, aceea neagră..? Pune te rog toți banii din casă înăuntru. Dar repede!

Ca un automat, Seceleanu se conformă ordinului, apoi îi întinse necunoscutului valiza.

— Mulțumesc. Acum, scoate-ți batista. Așa... Ia sticluța asta și toarnă câteva picături pe batistă...: nu, mai multe... destul! Așează-te în spatele tejghelei. Nu, nu acolo, dincolo! Perfect. Culcă-te pe spate! Mai repede, dacă vrei să-ți mai vezi nevastica și copiii! Acum, pune batista la nas și inspiră adânc. Adine am spus! Bine!...

Seceleanu simți cum mirosul de cloroform îi pătrunde adânc în plămâni. Peste câteva secunde, adormise...

Între timp, al doilea necunoscut procedase în același mod cu Stela Vasiliu; așa încât în clipa în care cei trei părăseau magazinul, personalul de deservire al acestuia dormea dus în" spatele tejghelelor.

Înainte de a părăsi magazinul, unul dintre cei trei deblocă dispozitivul de siguranță al broaștei de tip yale, după care șterse, cu o mișcare rapidă, porțiunea de metal atinsă; trântită, ușa se încuie automat. Șterse cu batista, la fel de repede, clanța ușii, apoi traversă peluză, apropiindu-se de ceilalți doi, care i-o luaseră înainte.

Peste două minute, autoturismul de culoare deschisă demară și se îndepărtă pe bulevardul Trandafirilor. Cei trei pasageri lăsau în urmă nu numai un magazin devalizat ci și o victimă. Stela Vasiliu, suferindă de inimă, sucombă în somnu-i artificial, la douăzeci de minute după ce adormise.



## CAPITOLUL 1.

Puțin după ora nouă a început să țîrîie blestematul de telefon. Deși nu mă culcasem încă, soneria lui m-a deranjat : tocmai intrasem sub duș. Nu știu dacă telefonul meu auzise ceva despre teoria lui Pavlov, fapt este că își formase în ultima vreme un fel de reflex condiționat — cum auzea picăturile de apă lovind porțelanul cadei, intra în alertă. Într-un timp reușisem să-l păcălesc : intram în baie, dădeam drumul apei să curgă, dar nu mă repezeam sub duș, ci-mi aprindeam o țigară : telefonul începea să sune... Pe urmă, se pare că a observat și a luat unele măsuri. Mă lăsa să intru, să-mi fumez țigara și, la cîteva secunde după ce șiroaiele de apă fierbinte începeau să mă biciuiască, începea să sune batjocoritor... Hotărîsem să tranșez, o dată pentru totdeauna, lupta în favoarea mea, așa că-l lăsam să-și facă de cap : țîrîia cîte un sfert de oră, ba chiar mai mult, iar eu cîntam arii din Traviata, în vreme ce apa îmi curgea pe spate. Speram din tot sufletul să mă caute cineva de la serviciu. A doua zi aflam însă că nimeni de acolo nu se sinchisise de mine. Altcineva mă căutase — mă rog, o persoană de sex feminin, pe care aș fi dorit s-o văd neapărat... Alteori, închipuindu-mi că mă caută tocmai persoana aceea, n-are importanță cum chema, să-i spunem Anda, ieșeam din baie ud desculț, mă năpusteam la telefon, ridicam receptorul, dar în locul așteptatei voci cristaline auzeam vocea dogită și binecunoscută a colonelului Dumitrescu sau glasul îngroșat de nenumăratele Mărășești fumate al bunului meu prieten, maiorul Grigoraș. Apa se scurgea pe parchet în pîrîiașe, se aduna în mici băltoace, iar maiorul mă chema, bineînțeles, de urgență.

Cam așa s-au petrecut lucrurile și în seara aceea...

Grigoraș care îi ținea locul colonelului plecat în concediu avea o problemă urgentă. I se părea evident că numai eu puteam să-i fac față, așa că... m-am înapoiat în baie, am terminat în cea mai mare grabă ceea ce începusem și peste zece minute, cînd locotenentul Lupu apăsa pe butonul soneriei, eu îi deschideam ușa gata îmbrăcat, ba apucasem să beau și un nes atît de fierbinte încît cerul gurii mele avusese oarecum de suferit.

Maiorul Grigoraș, căruia toată lumea îi spunea Bătrînul, poreclă pe care o acceptase resemnat și pe care o folosea chiar el destul de des pentru a-și desemna propria persoană, mă bătu pe umăr :

— Ți-l iau pe „doctor”, se grăbi el să-mi preîntâmpine atacul. I-l dau lui Teodorescu.

— Stai întîi să vedem ce zice și tovarășul colonel. Mîine se înapoiază din concediu.

— Ce să mai vedem? Pînă mîine, eu sînt șeful.

De altfel, Teodorescu s-a și apucat să studieze dosarul.

Mi-am aprins o țigară. În definitiv, mi-era indiferent cine o să se ocupe de „doctorul” care avusese fantezia „să se spînzure” în Pădurea Băneasa. Nu-mi plac doctorii, mai ales cînd, printre picături, se îndeletnicesc și cu spionajul. Nu-mi place nici Teodorescu, dar asta e cu totul altă problemă... Am deschis fereastra și am privit în jos, către furnicarul străzii. Deși era destul de devreme, seara

frumoasă de septembrie scosese din casă o mulțime de oameni.

Din când în când, răzbăteau pînă sus zgomotul frînei unui automobil, fluieratul unui agent de circulație sau rîsul gîlgîit al unei fete.

— Ce, iar ești în pasă proastă? mă întrebă Bă- trînul, venind lîngă mine. Își rezemă coatele pe pervaz și privi și el, încercînd parcă să deosebească, acolo jos, ce anume îmi captase atenția.

— Cum adică „iar”? Cînd am mai fost?

— Anul trecut, cînd te-ai întors de la mare.

Am revăzut pentru o clipă silueta Cameliei, zveltă, bronzată, îndepărtîndu-se pe faleză la brațul unui tînăr bărbos. Era spre seară și aerul mirosea a alge umede, a pește, a nisip ud... Am strîns dinții și imaginea a dispărut.

— Sînt puțin indispus, atîta tot...

— Mă rog... Grigoraș mă privi cîteva secunde, apoi îmi spuse brusc : Se pare că Stela Vasiliu a fost ucisă.

Mă luase prin surprindere. Stela Vasiliu era un pion important în rețeaua a cărei activitate o supraveghea Bătrînul în ultima vreme. Era însoțită pas cu pas, trei băieți de-ai noștri se țineau, cu schimbul, pe urmele ei. Și acum, deodată, ucisă!

— Cum adică, „se pare ”? Și cum s-a întîmplat?

Grigoraș îmi povesti pe scurt, se grăbea :

— Știi că în următoarele zile Stela Vasiliu urma să-i transmită microfilmul „Trubadurului”. Dar nu știi că Trubadurul a intrat aseară în țară.

— Unde-i el acum?

— La Sinaia. S-a dus glonț, a tras la Cazino și n-a mai ieșit decît pentru a lua masa, și încă la restaurantul hotelului. N-a intrat în legătură cu nimeni, dar cu nimeni, înțelegi? Îi știm fiecare mișcare, ce-a făcut în fiecare secundă. E clar, n-are nici o legătură cu moartea Stelei Vasiliu.

— O rețea adversă?

— Posibil. Deși mi se pare suspect. O rețea nu se naște peste noapte, am fi mirosit noi ceva. Dar ai să vezi singur. Pleci acum, împreună cu cei de la Miliție, la „Voiajor”. Amănunte mai primești pe drum. Am rugat să nu se înceapă ancheta decît în prezența ta. Îl cunoști pe căpitanul Mihai Vornicu de la IMMB?

— Sigur. De vreo cîțiva ani.

— Perfect, sper să colaborați bine. Hai, du-te. Ai să vezi dacă problema e de resortul nostru sau le-o lăsăm lor. Regret că eu sînt blocat... Ai dispărut?

— Stai, Bătrîne, nu mă lua așa repede. Sub nasul cui a fost ucisă Stela Vasiliu?

— Sub nasul nimănu. Diaconescu o lua întotdeauna „în primire” la șapte și un sfert, cînd pleca ea de la magazin. Or, la și zece cînd a sosit el, o droaie de lume se zgîia prin vitrine. Stela Vasiliu

ra prăbușită sub teighea și responsabilul la fel. Și cu asta, basta!

Perfect, cu asta, basta! Am coborât în goană.

## CAPITOLUL 2.

Mașina de serviciu aștepta jos — șoferul nici măcar nu oprise motorul. I-am strâns mîna căpitanului Vornicu și ne-am îndreptat către strada Melodiei. Șoferul întoarse butonul aparatului de radio și în mașină se năpustiră zdrăngănelile unei chitare, și o voce de tenor pasionat începu să ne descrie cu lux de amănunte ce sentimente copleșitoare încearcă el cînd iese luna din apa mării, cînd se gîndește la Ea, și persoana nu apare să-și culce bucele blonde pe umărul lui însingurat... Melodia fără noimă mă călca pe nervi, dar un bărbat cu profesiunea mea n-are nervi, în principiu, așa cum caii de cursă n-au splină. Iar dacă are, și-i stăpînește, nu degeaba a urmat cursuri speciale de educația voinței...

M-am întors către Mihai :

— Îmi faci și mie un scurt rezumat?

Începu să-mi povestească puțin blazat, puțin ironic. Nu știu dacă-i făcea prea mare Dlăcere colaborarea noastră „ad hoc”...

— Jaf în plin centrul capitalei, la „Voiajor”. La ora nouăsprezece zero cinci ne-a telefonat un pensionar, un anume Grigore Savelciuc. A privit în vitrina magazinului și a observat, ieșind de sub tejghea, piciorul unui bărbat. Mai precis, a văzut pantoful, ciorapul și puțin din manșeta pantalonului. Moșul și-a dat seama că s-a petrecut ceva, magazinul era închis, a dat fuga la telefon. Simultan aproape, am primit telefonul maiorului Grigoraș de la voi... Mai precis, a vorbit cu colonelul Ifrim. Și așa, am aflat că ai să faci puțin pe ofițerul de Miliție...

— Ba n-am să fac de loc, l-am asigurat eu. Pur și simplu am să te asist astă seară. Pe urmă, mai vedem noi... Ei, dar te-am întrerupt. Mai departe?

— Mai departe — punct.

— Cum punct? Ai spus, dacă-mi aduc bine aminte, „jaf în plin centrul capitalei”. Un pantof, fie el și continuat de un ciorap și o manșetă de pantalon, toate zărite de un pensionar prin vitrina magazinului, nu înseamnă încă, neapărat, jaf...

— Ușa casei de bani e larg deschisă. Ușa magazinului e încuiată.

— A încercat-o pensionarul tău?

— Da.

— S-a zis cu amprente...

— Parcă hoțul era nebun să umble fără mănuși...

— Mai știi? Am văzut tot soiul de originali...

— Am ajuns, spuse șoferul, urcînd mașina direct pe trotuar.

Am coborît și ne-am croit drum prin mulțimea adunată pe aleea ce ducea, traversînd peluza, spre intrarea magazinului. Cei din grupa operativă a căpitanului Vornicu ne precedaseră. Cîțiva milițieni abia reușeau să-i țină la distanță pe inevitabilii curioși.

Am privit în treacăt figurile celor din jur și m-am simțit deodată, nu știu de ce, bătrîn. Bătrîn și obosit. Începeam o nouă cercetare și totuși nu eram curios. Aveam senzația pe care o încearcă probabil funcționarul cînd intră dimineața pe ușa biroului și ezită puțin înainte de a-și deschide sertarele biroului, pentru a scoate pixul, guma, stilcul, dosarele..., „O să-mi treacă,” mi-am spus. Mulțimea din jur se liniștise, ne priveau cu toții amuțiți și poate dezamăgiți. Da, n-avem figura lui Maigret sau Poirot... ce să-i faci? Căpitanul Vornicu i-a făcut semn lăcătușului care aștepta împreună cu băieții din grupa lui operativă în fața ușii, să se apuce de treabă. A meșterit puțin la broască, n-a durat mult, era o încuietore de tip yale, nu prea complicată însă. Am intrat înăuntru și ne-am oprit la un metru de ușă. Mirosea vag a cloroform. M-am dat puțin mai la stînga. Vornicu a făcut semn spre podeaua mozaicată. Cei doi subofițeri specializați în ridicarea urmelor s-au apucat de treabă fără murmur. Lucrau în liniște, cu mișcări metodice, ca la manual. Nu-i mare scofală să ridici niște urme de încălțăminte de pe o pardosea curată, proaspăt spălată, dar podeaua unui magazin în care au circulat o zi întreagă zeci de clienți, nu prea constituie un teren de acțiune favorabil... Pe rînd, specialiștii s-au ridicat în picioare, lăsîndu-se păgubași. Vornicu și-a dat seama că n-avea nici un rost să se ambiționeze, așa că a renunțat.

În vreme ce Vornicu se distra cu amprentele iar fotograful țacănea declanșatorul făcînd să fulgere flash-ul, m-am apropiat de tejghea, am ocolit-o și am aruncat o privire spre trupul bărbatului prăbușit în spatele ei. Dormea liniștit, ba, am avut impresia că chiar sforăia subțirel pe nas.

— Dincoace e o femeie, tovarășe căpitan! Tot cloroform mizată...

„Stela Vasiliu”, mi-am spus și m-am apropiat cu un aer cît mai nepăsător. Am privit trupul femeii, întins în spatele tonetului. Mi s-a părut ciudată rigiditatea lui. Am scos o oglinjoară și i-am apropiat-o de buze. Nu s-a aburit. Am lăsat mîna stîngă să-mi alunece pe neobservate peste trupul rece. Microfilmul nu se afla asupra ei, pot să garantez; nu mi-ar fi scăpat neobservat.

— Mă lași pe minr?

Am ridicat privirile. Era medicul legist. M-am ridicat și am început să-mi scutur genunchii de praf. Doctorul îmi luă locul, ridică pleoapele femeii și-i privi pupilele

— E moartă, constată el. De puțină vreme. O oră, noră și jumătate, poate...

M-am rezemat de tejghea, lîngă poșeta întx-edeschisă a Stelei Vasiliu și i-am examinat rapid conținutul. Nici urmă de microfilm.

În vreme ce activitatea celorlalți continua, am început să mă învîrtesc prin magazin, trăgînd cu urechea la comentariile lui Vornicu, încercînd să-mi tipăresc în memorie unele amănunte : ușa larg deschisă a casei de bani, rafturile încărcate de bău-turi, țigări și obiecte de artizanat, poziția cadavru-lui. M-am îndreptat apoi spre ieșire. Vornicu mi-a făcut semn că are el grijă de rest. Am încuviințat, clătînd ușor capul.

\*

Bătrînul m-a primit tet în fața ferestrei. Aveam impresia că nici nu se mișcase de acolo. M-a

privit întrebător.

— Se confirmă?

— Moartă, i-am răspuns. Nici urmă de microfilm.

— Împuşcată?

— Nu. Cred că a murit în somn, poate avea ceva cu inima, nu ştiu încă exact, vom afla după autopsie.

— Cloroform?

— Mai mult ca sigur. E uimitor cât de mult se foloseşte cloroformul în ultima vreme! Hoţul, de fapt ucigaşul, a procedat foarte original... Stai puţin, că abia acum îmi dau seama, trebuie să fi fost mai mulţi, în orice caz — cel puţin doi... Ştii ee-au făcut? I-au obligat probabil pe cei doi din magazin să-şi scoată propriile batiste, le-au întins câte o sticlă de cloroform, i-au silit să toarne din sticlă lichidul pe batiste şi apoi să-şi acopere cu ele nasul. Pe urmă... somn uşor, vise plăcute, noi plecăm cu ce s-a găsit prin casa de bani!...

— Cât au luat?

— Mult. Cifrele exacte nu le-am notat, în orice caz dolari, mărci, franci francezi şi elveţieni — toate încasările unei zile. Probabil că în clipa în care indivizii au intrat, responsabilul tocmai terminase de întocmit borderoul de casă, aşa că sumele exacte sînt trecute. Tipilor nu le-a dat prin cap să pună mîna şi pe documente... Dar seriile bancnotelor nu st trec în borderou, iar indivizii n-au luat banii ca să-i arunce pe piaţă. Nicăieri nu se poate schimba valuta în lei fără prezentarea paşaportului...

— Şi dacă au paşapoarte?

— Glumeşti?

— Nu, de ce?

— Păi dacă au paşapoarte înseamnă că sînt străini!

— Ei şi?

— Şi vezi tu nişte străini dînd o lovitură în centrul Bucureştiului? Aşa, pe nepusă masă, fără pregătire prealabilă, fără să cunoască amănunte strict necesare despre... dar ce naiba, nu sîntem copii! Asta-i treaba unora de la noi...

— Mă rog, s-ar putea să ai dreptate, consimţi Bătrînul. Dar ipoteza nu e de neglijat. Poate ar trebui s-o analizezi... Cîţi crezi că au fost?

— Minimum doi. Bănuiesc că cei doi vînzători au fost adormiţi simultan. În plus, unul singur nu s-ar fi putut descurca cu ambii vînzători, e exclus... Dar n-are rost să ne batem capul acum, mîine aflu totul de la Seceleanu.

— Cine-i Seceleanu?

— Responsabilul magazinului.

— Eşti de părere să preluăm cazul?

— Știi eu? Cred că-i o pură întâmplare. Stela Vasiliu n-a fost ucisă premeditat, și sînt aproape sigur că cei ce au dat lovitura habar n-aveau că face parte din rețea. Suspect mi s-a părut însă altceva : ostentația cu care a fost organizat totul. Pare regizat. Și dacă sînt aproape sigur că moartea Stelei Vasiliu e o întâmplare, nu pot însă paria că tipii nu sînt dirijați de cineva din umbră...

— Mda... Bătrînul se gîndi puțin, apoi spuse : Nu-ți bate capul cu „Trubadurul”\* și cu dispariția microfilmului, de asta mă ocup eu în continuare. Vezi însă, ca să avem conștiința împăcată, cine sînt ăștia, și dacă prinzi vreun fir care ne-ar putea interesa. Dacă nu, dă-i înapoi ștafeta lui Vornicu. Oricum, valuta nu intră în parohia noastră. Altceva mă determină însă să nu renunț și să cred, ia fel ca tine, că totul e o pură întâmplare...

Bătrînul luă de pe birou o notă și mi-o întinse, în timp ce o luam, mă întrebă :

— Atacul de la „Voiajor" s-a produs în jurul orei 19, nu?

— Exact.

— Mesajul radiofonic a fost interceptat la 19 și treizeci. Citește! Am citit cele cîteva cuvinte : „Copiii au răsădit varza."

— Un post nou, spuse Bătrînul încet. Emite pentru prima oară. Un microemițător cu rază scurtă de acțiune.

— În clar?

— Da. O voce de bărbat, răgușită. Nici-un răspuns.

— De unde s-a emis?

— De la Mogoșoaia. Crezi că-i tot o coincidență?

— Dar tu?

— Eu sînt de aceeași părere cu tine, zîmbi „Bătrînul" Ei, uar s-a făcut tîrziu. Mergem?

— Mergem.

— Pînă la noi ordine, ești „detașat" la Miliție.

Vei lucra în biroul lui Vornicu, am aranjat cu colonelul Ifrim. Pînă ne clarificăm. Pe urmă, sau continui tu, sau se ocupă ei. Luăm mașina?

— Lasă. mergem mai bine pe jos, am propus.

— Cum vrei... Poate că nu strică o plimbare...

Am coborît scările și. părăsind clădirea, am luat-o în sus pe bulevard. Ziua fusese foarte călduroasă.

Deși se înnoptase de mult, era trecut de unsprezece, din pereții clădirilor și din asfaltul străzii răbufneau valuri de căldură. Se pare că aveam o figură destul de plouată, deoarece Bătrînul mă întrebă, după vreo cîteva sute de metri străbătuți în trecere:

— Ce-i cu tine, omule? Ai necazuri?

\* Cititorul se va întîlni cu acest personaj în romanul în pregătire „Trubadurul” pierde potul (N.A.).— Da de

unde. i-am replicat eu. Sînt mai fericit ca niciodată... Ce vrei să fac? Să sar într-un picior?

— Hai-hai, nu face pe umoristul cu mine. că te cunosc. Te-o fi părăsit și Anda...

Am schimbat imediat vorba. Nu interesează în definitiv pe nimeni, inclusiv pe Bătrînul, dacă Anda „m-a părăsit- sau nu. N-o să mor dacă și-a găsit vreun bărbos cu multe după-amieze libere și care cîntă clin chitară. În general, oamenii mor greu din astfel de motive.



### CAPITOLUL 3.

Am vrut să-mi încep dimineața cu ouă ochiuri. Un doctor adevărat mă sfătuisese să nu mai fumez pe nemîncate, și deși nu prea am cine știe ce încredere în sfaturile acestor esculapi. care azi îți prescriu una iar poimîine alta, căutam în ultima vreme să mă conformez, măcar așa, să am conștiința împăcată...

Sînt mare specialist în ouă ochiuri. Dacă m-aș fi făcut bucătar, sînt sigur că pe meniurile restaurantului unde aș fi lucrat, responsabilul ar fi scris — „Ouă ochiuri, specialitatea maestrului bucătar Alexandru Adrian”.

Rețeta e de fapt simplă : încing mult undelemn în tigaie, sparg ouăle cu atenție, în așa fel încît nici o bucățică de coajă să nu nimerească înăuntru, le dau drumul încet, apoi iau undelemn fierbinți cu lingurița și-l torn deasupra. Ouăle rămîn întregi, cleioase, numai bune de mîncat. Cu condiția să nu uiți să pui sare și să dai focul cit trai mic.

Și cu condiția să ai poftă de mîncare. Am procedat ca de obicei, am gustat puțin, dar pe urmă am renunțat. Era stupid, recunosc, să nu poți mînea din cauza unor tineri bărboși, dar asta-i situația... M-am îmbrăcat și am plecat spre IMMB.

În biroul căpitanului Vornicu, pe care acesta mi-l cedase, mă aștepta Lupu, cu raportul medicului legist în față. Îl citea atît de atent și preocupat, încît, privindu-l, puteai crede că tocmai descifrează scrierea cuneiformă.

— Ai căzut din pat? l-am întrebat, așezîndu-mă în unicul fotoliu din cameră.

— Cam așa ceva..

.Lupu ridică o figură încruntată, mă privi aproape fără să mă vadă și adăugă : începe să-mi placă povestea asta, să știi...

— O, domnul locotenent face pasiuni profesionale... Mă rog... Iată că învățămîntul își arată roadele...

— Uite ce e, Alex, nu mai tot face pe blazatul că m-am săturat, solicit mutarea mea la Sighetul Marmației! mă amenință Lupu, redevenind zîmbitor ca întotdeauna.

— A, dacă-i vorba să te muți la Sighetul Marmației mă opun categoric! Cel mai talentat și voios locotenent dintre toți locotenenții talentați și voioși, speranța criminalistica moderne și contemporane, îngropat la Sighetul Marmației! Nu, numai asta nu! Pentru nimic în lume, nu! Zi-i repede ce scrie în raport, uite, mor de curiozitate...

— Scrie că Stela Vasiliu a decedat în urma...

—...unui atac de cord.

— Ai vorbit cu doctorul?

— Așa de dimineață? Nu-mi stric eu ziua cu doctori... Dar de ce mă întrebi?

— Dacă n-ai vorbit, de unde știi?

— Lupule, noi sîntem căpitani bătrîni...!

— Aha!... produs ca urmare a inhalării unei doze prea mari de cloroform. Suferea de...

— La ce oră?

— Între nouăsprezece-nouăsprezece și treisprezece.

— Ce e cu Seceleanu?

— L-am chemat. Așteaptă alături de vreo jumătate de oră.

— Ai discutat ceva cu el?

— Ai dat vreun ordin în acest sens?

— Nu, și foarte bine am făcut. Adu-l înapoi.

Cu Lupu m-am împrietenit mai de mult, mai precis acum vreo doi ani. Îl apreciam din punct de vedere profesional, cu toată pripeala de care dădea dovadă de cele mai multe ori. Diferența de vîrstă dintre noi nu e prea mare, doar patru sau cinci ani, totuși stătusem o vreme în expectativă înainte de a strînge prea mult relațiile cu el. L-am cîntărit. Nu sînt un prea mare adorator al regulamentelor — deși îmi dau seama de deplina lor justificare — totuși nu mi-ar fi plăcut ca un subordonat să se comporte prea familiar în relațiile de serviciu. Disciplina e disciplină. Lupu și-a dat cred seama — în afara inteligenței lui vivace este și un bun psiholog — și dacă între patru ochi discutăm aproape frățește, în fața altora modificăm puțin stilul...

Lupu a reintrat însoțit de Seceleanu, responsabilul magazinului „Voiajor”. L-am invitat să ia loc și l-am examinat cîteva secunde pe furiș. Un bărbat la 40—42 de ani, puțin încărunit, totuși neridat. Probabil că era căsătorit de multă vreme, verigheta îi strîngea inelarul și se cam subțiasse. După ce am îndeplinit obișnuitele formalități de identificare, pentru memoria benzii de magnetofon, l-am rugat să-mi povestească, cît mai detaliat, cele în- tîmplate în seara trecută. Se vede că în scurtul timp de așteptare își recapitulase totul, așa încît a început să vorbească repede, cursiv.

— La șapte mă pregăteam să închid magazinul. În ultima jumătate de oră nu avusesem nici un client, așa că îmi completasem borderoul de casă cu încasările din ziua aceea. Tocmai voiam să-l semnez, cînd a intrat în magazin un bărbat, urmat la cîțiva pași de alți doi. M-am îndreptat spre ei și am încercat să le explic că au venit prea tîrziu, însă primul venit m-a somat să nu mă mișc. Cei trei aveau pardesiele de ploaie aruncate pe mîna dreaptă, în care țineau armele. În acest timp, al doilea procedat identic cu Stela. Cel din fața mea mi-a cerut să desfac un pachet de țigări și...

— Ce fel de țigări? l-am întrerupt.

— Pall Mall. A luat una, m-a silit să iau și eu, mi-a aprins-o, apoi mi-a indicat un geamantan din raft, obligîndu-mă să pun înăuntru valuta din casă. Ce era să fac? Am pus-o... Intre timp, în magazin a intrat o clientă, o nemțoaică. Cel de al treilea bandit știa germana perfect, după cîte mi-am dat seama, și i-a spus clientei că magazinul e închis. Clienta s-a retras. Acesta, al treilea, a rămas tot

timpul lîngă uşă. Al doilea i-a spus Stelei să umple o servietă...

— Luată tot din raft?

— Da, ei veniseră cu mîna goală, ca să zic• așa. Doar cu pardesiele. I-a spus deci să-i umple o servietă cu țigări și băuturi. Eram destul de înspăimîntat, totuși cred că am reținut bine, n-au luat decît valuta din casă, țigări și sticle de băutură. Apoi,... apoi ne-au silit să ne scoatem batistele, ne-au întins cîte o sticlucă, bănuiesc că erau pline cu cloroform, și la ordinul lor am turnat cîteva picături pe batiste. Am încercat să torn cît mai puțin, mi-am dat seama că urmăresc să ne adoarmă, dar ne-au obligat să turnăm mai mult. Tot sub amenințare le-am dus la nas. Vrînd-nevrînd. am adormit. Pe urmă știți...

— Ce părere aveți, l-am chestionat eu, dacă nu v-ați fi supus ordinelor primite, ar fi tras?

— Cu siguranță» răspunse Seceleanu. Pistoalele erau pa evăzute cui surdină.

— De unde știți?

Seceleanu se fîstîci.

— Vedeți... erau mai lungi decît cele obișnuite, aveau așa, un fel de... de manșon aplicat pe țeavă. Am văzut și la cinema și la televizor. Sînt sigur că aveau surdină...

Seceleanu părea parcă vinovat.

— Cu siguranță că erau prevăzute cu surdină, l-am consolată. Cum arătau tipii? I-ați putea descrie?

Responsabilul se gîndi puțin.

— Cam de aceeași înălțime toți. Parcă ceva mai înalți decît mine. Eu am 1,70, ei poate 1,75—1,30. Semănau foarte bine între ei. Parcă ar fi fost frați sau...

— Sau?

— Sau erau machiați.

— Cum adică?

— Aveau fețele ceva mai albe ca majoritatea oamenilor. L-am privit atent pe cel care s-a „ocupat” de mine și, uite, dacă stau acum să mă gîndesc, pot să jur că își modificase nasul...

— Nasul?

— Da... Știți, se poate face foarte ușor, se însufleți Seceleanu. Actorii procedează destul de des astfel, folosesc amidon. Nasul ăstuia era prea mare și de o formă neobișnuită, parcă prea... prea drept așa zice. Privit atent, se observa. De departe, însă, de la cîteva metri, n-ar fi dat însă de bănuț. Și sprîncenele cred că erau puse. Aveau niște sprîncene groase, exagerat de negre...

— Mda... M-am gîndit puțin, apoi l-am întrebat :

— Semănau bine unul cu altul, sau numai oarecum?

— Semănau bine, chiar foarte bine.

— Vocile aveau ceva comun?

— Nu, nu prea...

Seceleanu se opri puțin, apoi adăugă :

— Tovarășe căpitan, știți, s-ar putea ca eu să greșesc pe ici, pe colo, eram atît de... de speriat, de înfricoșat, nu mai știu nici eu ce să zic...

— Nu-i nimic. Deocamdată sînteți singurul care i-a văzut de aproape, așa că fiecare amănunt e prețios... tot ce vă amintiți. Chiar dacă ceva nu va corespunde poate, ne va sluji la ceva. Continuați vă rog.

— Dar nu sînt singurul. Mai e și Stela!

L-am privit o secundă pe Lupu, apoi m-am ho- tărît să-i spun direct :

— Stela Vasiliu a decedat aseară, în somn. Suferea de cord și doza de somnifer a fost prea mare.

Seceleanu putu să continue abia peste un sf, de oră. Nu-i cunoșteam relațiile cu Stela Vasili, totuși părea deosebit de afectat de moartea ei. Poate prea afectat.

— Hainele pe care le purtau nu părea de produci,, românească, reîncepu el. La mine în magazin vin numai străini. Așa am început să le cunosc modul de a se îmbrăca. Poate... poate că și ăștia erau străini!

— Vorbeau românește, nu?

— Da, dar cu accent.

— Ce fel de accent?

— Ce fel de accent? Nu, n-aș putea să vă spun exact... Puțin gutural, puțin mai apăsat pe „r”... Nu, se răzgîndi Seceleanu, totuși nu erau străini!

— Erau sau nu erau? interveni Lupu agasat. L-am privit în treacăt și s-a potolit.

— Dacă mă gîndesc bine, înclin să cred că nu erau străini, afirmă Seceleanu cu mai multă hotărîre.

— Ce vă face să credeți?

— Topica propozițiunilor. Așa de exemplu, cel din fața mea, mi-a spus, îmi reamintesc perfect, aoroape cuvînt cu cuvînt : „Nu e nevoie să ridici mîinile, stai liniștit în poziția în care ești. Casa de bani e deschisă?” Marea majoritate a străinilor care au învățat româna spun de cele mai multe ori „este” și nu „e”, deoarece așa au învățat, forma corectă, literară a verbului „a fi”. Chiar după multă vreme de ședere în România, sti'ăinii continuă să nu folosească abrevierile limbajului nostru de toate zilele... revenind la topică : ordinea cuvintelor în propoziție era normală, cea pe care ați folosi-o dumneavoastră, eu sau un oarecare. De exemplu, nemții sunt înclinați să dea curs obișnuinței și să „arunce” verbul la sfîrșitul propozițiunii, și așa mai departe... Sînt foarte rar străinii care vorbesc româna fără a greși acordul unor articole sau folosesc toate terminațiile corect...

— Și cum rămîne atunci cu accentul?

— Poate l-au mimat intenționat, se hazardă Seceleanu.